

Det konfirmationsord Provst Kvist skrev i min salmebog har fulgt mig hele mit liv, og selv om min gamle salmebog er både forældet og slidt op har jeg gemt den, for det ord har formet mig og min tro. Det var ordet der for mig skabte hvad det nævnte.

DDS 694 Jesus at du blev min broder v.5

Aldrig mer jeg vil nu tænke
på, hvad selv jeg gøre kan,
Men kun på hvad du vil skænke
Lige god som Gud og mand;
Intet kan jeg uden dig,
Alt du gøre kan af mig,
Når dit ord som aldrig glipper
Jeg med troen aldrig slipper.

Det var samme Vagn Kvist der 8 år senere gav mig det skriftsted, som jeg altid vil huske.

Sagen var den at min mor, da jeg blev født var nødt til at arbejde. Far havde godt nok en assistent, da jeg blev født men hende kunne han jo ikke hundse rundt med; og dengang var der ikke noget der hed vuggestuer, så der blev ansat en barnepige, som skulle passe mig de først 2 år af mit liv. Magna hed hun og som alle de piger, min mor havde, holdt hun meget af min mor. Hun fik sig en rigtig god mand, Anders solid og dygtig, så de fik købt sig et gammelt hus som de satte istand. De klarede sig rigtig godt og var flittige og dygtige og så fik de børn, og Magna kom altid og viste mor sine børn. Så kunne mor jo se, at hun havde lært Magna at passe godt på børn

Lige uden for det gamle hus de købte, kørte toget og der skete det frygtelige at det sidste lille barn som 2-årig blev kørt ihjel af toget.

Magna kom sig aldrig over det. Hun kunne ikke komme af med sin skyld, og en dag da hendes børn var blevet stor, gik hun i åen.

Jeg læste på den tid teologi, og om sommeren var jeg hjemme i Varde og arbejdede som kordegn i dennes ferie.

Jeg skulle derfor være kordegn ved Magnas begravelse. Vagn Kvist skulle begrave hende. Han var en fremragende prædikant, men allerstørst var han til begravelser, som han havde i store mængder og den sorte sommerdag holdt han sin kærligste og smukkeste prædiken over den fortabte mor.

Skriftordet som han læste var

Paulus brev til romerne kap 14: 7-13

Ingen af os lever for sig selv og ingen dør for sig selv; for når vi lever lever vi med herren og når vi dør dør vi for Herren. Hvad enten vi altså lever eller dør, tilhører vi Herren. derfor døde Kristus og blev levende igen,

for at han skulle blive herre over levende og døde. Men du hvorfor dømmes du din broder. Vi skal jo alle stå frem for guds domstol for der står skrevet:

Så sandt jeg lever siger herren

For mig skal hvert knæ bøje sig

og hver tunge skal bekende Gud.

Lad os derfor ikke længere dømme hinanden.

Den dag var der trøst i de ord, og det er der fortsat for dommen er altid Guds og det er vort store held at vi slipper for at dømme hinanden og blive dømt af hinanden, for vi har lov til at tro på Guds nåde. Men det sære er at det skriftsted har forskubbet sig for mig. Den dag Magna blev begravet huskede jeg mest på den sidste del det med ikke at dømme at ingen skulle dømme hende at hun var under Guds nådes dom som altid er kærlighed men som årene er gået er det blevet mere vigtigt for mig at ingen lever for sig selv og ingen dør for sig selv altså at vi altid i liv og død hører Gud til. Måske er det i virkeligheden det samme ?

Annelise Søndengaard